

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg

Dato: 1. september 2014
Enhed: Sundhedsjura og Lægemiddelpolitik
Sagsbeh.: DEPPWN
Sags nr.: 1404820
Dok nr.: 1519262

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg har den 11. august 2014 stillet følgende spørgsmål nr. 1010 (Alm. del) til ministeren for sundhed og forebyggelse, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 1010:

”Vil ministeren med henvisning til svar på spørgsmål 919, SUU alm. del oplyse, om svaret skal forstås sådan, at ministeren ikke mener, at der er noget problem omkring afgrænsningscirkulæret, og vil ministeren i forlængelse heraf uddybe, i hvilke situationer kommunen er tættest på borgeren, og i hvilke situationer regionen er tættest på borgeren?”

Svar:

Som jeg også gjorde rede for i min besvarelse af SUU alm. del spørgsmål 919, er et af de helt centrale formål med det cirkulære, som Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse har udstedt om afgrænsning af behandlingsredskaber, hvortil udgiften afholdes af sygehusvæsenet, at både børn og voksne med behov for et behandlingsredskab eller hjælpemiddel skal have den hjælp, de har behov for.

Borgeren må ikke komme i klemme mellem regioner og kommuner på grund af uklarheder om, hvilken myndighed der har den tætteste kontakt med borgeren og derfor umiddelbart skal udlevere behandlingsredskabet, eller uklarheder om, hvorvidt betalingsforpligtelsen ligger hos regionen eller kommunen.

Dette fremgår tydeligt af cirkulærets afsnit fire.

Jeg har en klar forventning om, at kommuner og regioner selv kan afgøre, hvem der har tættest kontakt til borgeren i en given situation. Og derefter må kommunen og regionen afklare spørgsmålet om betalingsforpligtelsen. I den forbindelse skal det understreges, at den efterfølgende afklaring af betalingsforpligtelsen ikke afhænger af, hvilken myndighed der i udgangspunktet har udleveret hjælpemidlet eller behandlingsredskabet til borgeren.

Afgrænsningscirkulæret definerer overordnet afgrænsningen af behandlingsredskaber i forhold til hjælpemidler. Men eksempelvis kan et redskab både være et behandlingsredskab og et hjælpemiddel – afhængigt af den sammenhæng, det skal indgå i. Den teknologiske udvikling indebærer desuden, at der fortsat kommer nye redskaber, som skal kategoriseres løbende. Tvivlstilfælde om afgrænsning af betalingsansvar vil således næppe kunne undgås.

Derfor er det også en del af aftalestoffet, når regioner og kommuner indgår sundhedsaftaler. Her kan regioner og kommuner sammen gøre det klart, hvor-

dan de fremover skal samarbejde om, at borgerne får de nødvendige hjælpemidler og behandlingsredskaber.

Men jeg vil afslutningsvis understrege, at jeg tager det meget alvorligt, hvis borgere, der har brug for hjælp, kommer i klemme i interne diskussioner mellem myndigheder. Jeg har derfor bedt mit departement om at indkalde Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold, KL og Danske Regioner til en drøftelse af problemstillingerne på området i nærmeste fremtid.

Med venlig hilsen

Nick Hækkerup / Pernille Westh Nielsen